

Olemmeko bolsheveikeja?

Kirj. Bernard Shaw

Luonnollisesti olemme bolsheveikeja. Mitäpä muutakaan.

Miksi sitten epäroimme kutsua itseämme niiksi?

Osin riippuu se varjonpelosta, mutta on olemassa myös muita syitä. Kysymyksessä oleva nimitys on kaksimielinen. Eräässä mielessä on koko parlamentti bolshevistinen. Mutta yksikään itseään arvostava mies ei salli vaihdettavan itseään mihinkään viimeisten yleisten vaalien sankareihin.

Bolshevismille löytyy kaksi määritelmää.

Nykyisen vallitsevan järjestyksen (jos sitä nyt siksi voi kutsua) kannattajien suussa merkitsee bolshevismi aivan yksinkertaisesti sosialismia. Itse olen minä sosialisti ja sellaisena bolsheveiki.

Rikkiviisaiden demokraattien miehestä on bolsheveiki henkilö, joka on antanut palttua demokratialle toivottoimana laitoksena seurattuaan edellämainittuja vaaleja ja niiden edellä käynytä sotaa sekä ottaa täydestä sen tosiasian, että massoja voidaan hallita mielittävasti vatkatuilla makeiluilla ja pakoilla sekä sopivalla kaunolauseiden lisällä, jota keinoa on käyttämässä tarmokas vähemmistö, joka tietää mitä tahtoo ja joka aikoo onnellistuttaa sillä myös enemmistön, s. t. s. Carlylen "neljäkymmentä miljoonaa, enimmäkseen hullua, ihmistä", jotka aikaisemmin ovat kantaneet nimiä sellaisia kuin John Bull, Setä Samuli tai veli Jonathan, mutta nyt uudelleen kastettuna tuntevat nimen Henry Dubb. Tähän määrittelemään sulkeutuu kaikki meidän vallitsevat luokkamme ja niiden kannattajat. Niin että nyt me siis olemme bolsheveikeja. Kolmenkertainen "eläköön" siis bolshevismille!

Mutta miksi haluavat tämän toisen muunnoksen englantilaiset bolshevikit niin luonnottoman kiihkeästi venäläisten veljiensä turmiota? Molemmilla-

han on sama käsitys Henry Dubbista (enemmistöstä) ja suhtautuvat siihen samalla tavalla.

Tämä on kyllä totta. Mutta niiden päämäärät ovat erilaiset. Lenin käyttää liehinää ja väkivaltaa liehijäin ja väkivallan harjoittajain hyväksi sekä profeetta Marxin nimeen. Meidän brittiläiset bolshevikimme (mainitsematta kenenkään nimeä sanon vain: pitäkööt lakkia päässään, sopikoon tai ei,) harjoittavat väkivaltaa ja liehivät omaisuuden hyväksi ja vetoamatta mihinkään profeetoihin. Edut ovat heille kaikki kaikessa.

En voi kieltää, ettenkö itsekin olisi vähin bolsheveiki tässä viimeisimmässä merkityksessä, joskin olen kutsunut itseäni joitakin kertoja demokratiksi. Ei voida aina välttää tulemasta peijatuksi ottaessa osaa Dubbin kokouksiin. Sanoessani Henrylle (enemmistölle), että hänen äänensä on jumalan ääni, huutaa hän aina: "Niin, niin herra johtaja. Sanokaa mitä meidän on tehtävä". Ja niin toistaa hän mitä hänelle sanotaan. Henryllä ei ole enempi edellytyksiä laatia omia lakejaan kuin kirjoittaa omia näytelmiäänkään. Hänelle annetaan ääni sentakia, että liehinta on vähemmän rasittavaa kuin väkivalta, aivan samoin kuin soitotaitelijalle myönnetään oikeus esiintyä, jotta hänellä olisi jotakin mitä myydä halvalla gramofoonitrustille.

Rehellisesti kiistellessäsi kaksikymmentä täyttäneen henkilön kanssa demokratiasta, henkilön, jolla on jotakin käytännöllistä kokemusta vaaleista, joudut ehdottomasti "kansan itsehallinnosta" "hallintoon kansan suostumuksella".

No, niin. Samalla hetkellä kun sinä koetat hallita kansan myötävaikutuksella, huomaat, ettei kansa lainkaan mieli myöntää tulla hallituksi. Kuka ottaisi maksaakseen veroja ynnä muita, ellei tietäisi joutuvansa telkien taakse

uskaltaessaan kieltäytyä siitä. Räättälini ei voi ottaa ruumistani pantiksi jättäessäni maksamatta hänen laskunsa. Ei myöskään isäntäni voi tehdä sitä, jos kohta hän saa ottaa huonekaluni, ellen ole ollut kyllin viisas ajoissa rajatakseni ne pois. Mutta kuningas voi. Tämä on erinomaisen tähdellinen asiansaara. Henry Dubbilla on jonkinmoinen omatunto räättäliä ja talonisäntää kohtaan. Mutta ei kuningasta kohtaan, jota myöskin kutsutaan veronkantajaksi.

Valtioasioissa meillä Henry tehdä miten haluaa ja havittelee kaikkea ilman mitään. Siltä hänen syvä myötätuntonsa maa-aatelistaa ja päärejä kohtaan, jotka sovelluttavat samaa tuhatvuotista ikävöintiään omaan yksityiseen elämäänsä. Henry kutsuu sosiaalisia orjavaltioksi, ja yleinen luetteloonpano merkitsee hänelle punaista tuumanmittaa. Yksityinen työnostaja, joka nylkee häntä niin kauan kuin se vetelee mutta vierittää hänet katuojaan näkemään nälkää hetikohta, kun ei enään vetele, on Henryn kunnianarvoisa hyväntekijä, mutta valtionvirka-lijä, joka antaa hänen aberrella omassa työssään myöntäen eläkkeen, byrokraatti.

Henryn altiksi antaminen sosialismin siunaukselle olisi yhtä kuin sellaisen verikoiran ruokkiminen, jonka kurkku on kipeä. Ilman epäilystä ovat Lenin ja Trotsky tehneet sen havainnon. Mutta jos he jättävät Henryn (tai livanan) omiin hoteisiin, ilmestyy varmasti joku toisen vähemmistön tarmokas edustaja, joka pettää ja liehii häntä — ei tämän eikä maailman hyödyksi vaan hänen turmiokseen ja tulevan menetykseksi. Kun Henryn keran siihen mennessä, kun hän on ehtinyt oppia hallitsemisen välttämättömyyden, on alistuttava ja oltava jonkun hallittavana, niin olisi hänelle parempi antautua kunnialliselle kuin kunniaattomalle hallitukselle.

Tämä olkoon vastauksena niille va-kuutteluille, joita me olemme saaneet siitä, että Venäjän kansa voimakkaasti vastustaa Leninin hallitusta. Luonnollisesti. Kaikki kansat vastustavat kaikkia hallituksia.

Toivoisin, että meidän hallituksemme kykenisi ottamaan nykyisen tilanteen vakavasti. Jos me itsepäisesti jatkamme sotaa Venäjää vastaan pakottaaksemme livanan palauttamaan tsaarismiin, tulemme me herättämään poliittisen kriisin, johon verrattuna nyt päättäneen maailmansodan esiinloihittama on vain pientä pilaa.

Sodan aikana ilmestyi englantilaisia, jotka toivoivat sen loppumista. Toiset olivat sitä mieltä, ettei sen olisi koskaan pitänyt alkaa. Eräät taas toivoivat, että se loppuisi ratkaisemattomana jättämättä jälkeensä sen pahempaa katkeruutta kuin mikä ilmeni niissä, jotka kiroivat omaa hulluttuaan alkaessaan niin mielettömän euroopalaisen murhaamisen ja itsemurhaamisen. Mutta ei yksikään englantilainen toivonut voittoa saksalaisille, niin että nämä olisivat voineet pakottaa Englannin preussilaisen ikeen alle. Germanismin puoltaminen oli vain olematon sattu, jota käyttivät hyväkseen varkaat, jotka mielivät puhdistaa leipurimyymlöitä, ja poliittiset ja äylylliset maantieritarit, jotka halusivat tehdä tuhotöitä parlamentissa ja yliopistoissa.

Mutta jos me jatkamme rojalistista sotaamme Venäjän vallankumousta vastaan, on Englannissa kehittyvä todellinen Venäjän puolesta-mieliala. Tällöin on ilmestyyvä mäljoonittain englantilaisia, ja niiden joukossa englantilaisten kaikki parhaat, jotka, kaukana siitä, että toivoisivat voittoa kenraaleille Denikin ja Koltshak, mitä kiihkeämmin halajaisivat nähdä, että bolshevikien joukot saisivat vietettyä nämä johonkin rotanloukkuun ja antaisivat niille mitä kuuluu, vaikkapa edellisten joukossa sitten meidän ikuiseksi häpeäksemme olisi myös joitakin englantilaisia sotilaita.

Tästä riidasta ei ole koittava mikään pikkua afääri, joka muistuttaisi kahden vuoden kuritushuonetuomion saaneesta kveekarista, joka on kieltäytynyt verhoutumasta asetakkain. Ei, vaan on se saava ennen aavistamattoman laajan passiivisen vastarinnan muodon, joka vastarinta on suuntautuva veronkantajia vastaan, ja ehkäpä myös aktiivisen, joka saattaa loihittia esiin kan-

salaissodan. Sillä sota idässä on vain peilikuva Englannin yhteiskunnallisesta laistelusta.

Jos hallitus on kylliksi mieleton leikkimään tulella, niin ei sitä kyetä sammuttamaan kapitalistilehtien ryövärihistorioilla. Ei mikään julmuus, josta nämä kykenevät runoilemaan, ole vetävä vertoja sille, mikä tapahtuu, jos tsaarismi englantilaisten aseiden avulla palautetaan valtaan.

Valitan, etten voi kylliksi luottaa Englannin nykyisten hallitusmiesten

järkeen, en usko heidän omaavan kylliksi valveutunutta poliittista omaatuntoa käsittääkseen tämän varoituksen vakavuuden. Mutta ainakin pitäisi heidän käsittää liberaalien Central Hullissa saavuttaman vaalivoiton. He eivät tunne (siellä valituksi tullutta) kommandööri Kenworthya. Mutta minäpä tunnen. Lenin on heidän mielestään vielä oleva kuolevaisten lempein, jähkä he ovat ennättäneet lähemmin tutustua Kenworthyyin.

Koston perijä

Kova kohtalos, piltti sa plenoinen,
niin nuorna orvoksi jäit sä.
Ajan melskeisen, verihohhteisen,
peri turmion luokkasi näit sä.
Oli nuorna jo kauhu sun saattos:
sudet valkoiset raateji taattos
ja äitisi armahan.

Verin värjätyt kunnaat Tampereen
sun rakkaimmistasi puhuu,
työn urhoista aikahan vastaiseen
punapaadet hurmeiset huhuu.
Taru kertova on miten ylhä
oli sankarikuolema ylhä
sun työläisvanhempais.

Käsi kädessä kuinka astuivat
tuliputkia vastaan he innoin
ja kuinka uljaina kaatuivat
he vertavuotavin rinnoin
elon luokkansa lunnaaksi antain,
erän kalleimman ubriksi kantain
ajan alttarill' ankean.

Taru kertova on miten julmurit
sukukuntaasi sortivat kurjaa,
miten kahleita kantoivat sankarit,
tuta tuskaa saivat hurjaa
tai vanhempaisi laiila
elon oikeutta vailla
manan maille he häädettiin.

Vert' tihkuva, kaamea on taru tuo,
joka vainovuosista haastaa,
kuvan synkän se vaiheista vaikeista luo,
joka työläisrintaa se raastaa,
vaan tulena s u a se hiiltää,
jota miero ja orpous viiltää,
jota huuhteli hurmevuoa.

Sotakatsuna kaikuen sulle se soi,
verivelasta muistuttaa se.
Se maksaa ja tee tili tuikea, oi,
pois sortajavalta sa laasei
Isäs, äitisi poikana vartu
ja työläisurhona tartu
sa kalpahan kostajani!

Ahasverus.

